

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 lipca 2018 r. pełnomocnik powódki M. F. wniósł o zasądzenie od (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 400 euro wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 08 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu podniesiono, że na dzień 07 czerwca 2017 roku na godzinę 10:05 powódka miała zaplanowany lot o numerze (...) na trasie C.-G.. Przyłot na lotnisko docelowe w G. nastąpił ze znacznym opóźnieniem, albowiem samolot faktycznie wystartował z C. z około pięciogodzinnym opóźnieniem. (pozew – k. 3-4). W pozwie wskazano nadto, iż pasażerowie przedmiotowego lotu zgłosili reklamację do pozwanej, która zaproponowała wypłatę rekompensaty za niedogodności spowodowane opóźnionym lotem w postaci vouchera o wartości 500 euro, możliwego do wykorzystania na usługi pozwanej. Zaproponowany sposób rekompensaty w ocenie pasażerów opóźnionego lotu był zaniżony do odszkodowania. Tym samym nie zgodzili się na propozycję pozwanej. Następnie pozwana jeszcze dwukrotnie proponowała zaniżone stawki stanowiące rekompensatę dla pasażerów. Finalnie pasażerowie zgodzili się na przyznaną przez pozwaną kwotę 3 200 euro (po 400 euro dla każdego z pasażerów). Pomimo powyższego pozwana spółka nie uiszczała na rzecz pasażerów, w tym także na rzecz powoda, żadnej kwoty tytułem odszkodowania. (pozew – k. 3-4).

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwana spółka podniosła zarzut przedawnienia roszczenia, wskazując iż przedmiotowy lot miał miejsce w dniu 7 czerwca 2017 roku, natomiast pozew został wniesiony ponad rok od wykonania lotu (w dniu 31 lipca 2018 roku). Pozwana spółka wskazała także, iż niezasadne są twierdzenia pozwanej jakoby prowadzone postępowanie reklamacyjne, na którymkolwiek etapie stanowiło uznanie długu. Uznanie długu może być dokonane wyłącznie przez osobę uprawnioną do jej reprezentacji zgodnie z umową spółki i w sposób ujawniony w rejestrze przedsiębiorców KRS. Zgodnie z tym do składania oświadczeń w imieniu pozwanej uprawniony był przynajmniej jeden członek Zarządu. Nie jest tą osobą Ł. K.. Tym samym nie można uznać, by pozwana uznała dług w stosunku do powódki, w konsekwencji czego nie doszło do przerwania biegu przedawnienia. (odpowieź na pozew – k. 20-21).

Postanowieniem z dnia 29 marca 2019 roku tut. Sąd postanowił dopuścić dowód z dokumentów załączonych do pism procesowych stron na okoliczności w nich wskazane. (postanowienie z dnia 29 marca 2019 roku – k. 30)

W dalszym toku sprawy, stanowisko procesowe stron nie uległo zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. była przewoźnikiem obsługującym lot z C. do G. w dniu 07 czerwca 2017 r. o numerze (...). Przedmiotowy lot dotarł do portu docelowego z opóźnieniem wynoszącym ponad 3 godziny. (okoliczności bezsporne)

Fakt obsługiwanego przedmiotowego lotu przez pozwaną spółkę oraz długość opóźnienia nie było przez nią kwestionowane, okoliczności te Sąd na podstawie art. 229 i 230 k.p.c. uznał za przyznane.

Powyższy stan faktyczny był bezsporny. Spór dotyczył oceny prawnej zaistniałej sytuacji i sprowadzał się do ustalenia czy dochodzone roszczenie jest przedawnione.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawę prawną dochodzonego przez powoda roszczenia stanowiły przepisy Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku, ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U.UE L z dnia 17 lutego 2004 r.). Trybunał Sprawiedliwości UE

uznał, że artykuły 5, 6 i 7 ww. rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że do celów stosowania prawa do odszkodowania pasażerów opóźnionych lotów można traktować jak pasażerów odwołanych lotów oraz że mogą oni powoływać się na prawo do odszkodowania przewidziane w art. 7 rozporządzenia, jeżeli z powodu tych lotów poniosą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny, czyli jeżeli przybędą do ich miejsca docelowego co najmniej trzy godziny po pierwotnie przewidzianej przez przewoźnika lotniczego godzinie przylotu. Niemniej takie opóźnienie nie rodzi po stronie pasażerów prawa do odszkodowania, jeżeli przewoźnik lotniczy jest w stanie dowieść, że odwołanie lub duże opóźnienie lotu jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, to jest okoliczności, które pozostają poza zakresem skutecznej kontroli przewoźnika lotniczego (wyrok Trybunału w połączonych sprawach C-402/07 i C-432/07, zbiór orzeczeń 2009 I- (...)).

Zdaniem Sądu, odszkodowanie z Rozporządzenia nr 261/2004 nie jest odszkodowaniem mającym charakter zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych. Jest to bowiem świadczenie, którego zadaniem ma być ryczałtowe zniwelowanie szkody powstałej w wyniku nieprawidłowego wykonania umowy zawartej pomiędzy pasażerem a przewoźnikiem, poniesionej przez pasażera w związku z odwołaniem lub opóźnieniem lotu. Szkada pasażera wynika zarówno ze straconego czasu i innych niedogodności związanych z opóźnieniem lotu (a więc z faktów mających ścisły związek z osobą pasażera), jak również z uszczerbku w majątku pasażera (zwiększone koszty podróży, pogorszenie stanu zdrowia i wynikłe stąd koszty leczenia, utracony zarobek itd.). Odszkodowanie to pokrywa także szkodę majątkową wynikłą z utraconego zarobku, kosztów związanych ze zmianą miejsca transportu na przykład w porcie docelowym. Przewidziane w Rozporządzeniu 261/2004 zryczałtowane odszkodowanie ma na celu naprawienie szkody, bez konieczności wykazywania jej powstania czy też jej wysokości.

Odnosząc się do podnoszonego przez pozwaną spółkę zarzutu przedawnienia należy wskazać, iż zgodnie z orzeczeniem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 22 listopada 2012 roku, w sprawie C-139/11, termin na wytoczenie powództwa o odszkodowanie, o którym mowa w art. 5 i 7 rozporządzenia, jest ustalany zgodnie z przepisami każdego państwa członkowskiego. W orzeczeniu wskazano nadto, że dwuletniego okresu przedawnienia ustanowionego w konwencji warszawskiej oraz konwencji montrealskiej nie stosuje do powództw wytoczonych z powyższych przepisów rozporządzenia.

Sąd Najwyższy w Uchwale z dnia 17 marca 2017 roku wydanej w sprawie o sygn. akt III CZP 111/16 stwierdził, że roszczenie o odszkodowanie przewidziane w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, ***przedawnia się w terminie rocznym na podstawie art. 778 k.c., które to stanowisko sąd meriti podziela.***

Mając powyższe na uwadze w niniejszej sprawie znajduje zastosowanie art. 778 k.c., zgodnie z którym roszczenia z umowy przewozu osób przedawniają się z upływem roku od dnia wykonania przewozu, a gdy przewóz nie został wykonany - od dnia, kiedy miał być wykonany. W związku z tym, zarzut podniesiony przez pozwaną spółkę należy uznać za zasadny. Lot, którego dotyczy pozew miał miejsce w dniu 07 czerwca 2017 roku, pozew zaś został złożony do Sądu w dniu 31 lipca 2018 r. Jednocześnie nie można zgodzić się z pełnomocnikiem powódki, iż pozwana uznała roszczenie powoda i przerwała w ten sposób bieg jego przedawnienia.

Zgodzić należy się z pozwaną spółką, iż uznanie długu może być dokonane wyłącznie przez osobę uprawnioną do reprezentacji spółki zgodnie z umową i w sposób ujawniony w rejestrze przedsiębiorców KRS. Zgodnie z tym do składania oświadczeń w imieniu (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. uprawniony był co najmniej jeden członek Zarządu, nie zaś Ł. K., który korespondował z pasażerami opóźnionego lotu, w tym z powódką.

Powództwo podlegało zatem oddaleniu wobec skutecznego podniesienia zarzutu przedawnienia.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie 2 sentencji wyroku w oparciu o art. 98 k.p.c. na zasadzie odpowiedzialności za wynik postępowania. Pozwana wygrała proces w całości. Zasądzona z tytułu kosztów procesu kwota stanowi w całości wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanej, na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) w brzmieniu obowiązującym od 27 października 2016 r.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.